

Paha partneri

Salapoliitikko Kitisen Kane katsoi myötätuntoisesti edessään istuvaa murtunutta miestä.

— Koittakaapa nyt rauhoittua, herra Saarinen, kyllä se tästä, Kane yritti lohdutella, mutta huonolla tuloksella. Toinen istui allapäin kulmat kurtussa ja puhui rumia.

— Vai vielä rauhoittua. Voi porvarin porvari, voi markkinatalous, voi moniarvo, en paremmin sano. Minä en enää kestä tätä. Avioliittoni on täysin hajalla. Se ei voi enää jatkua tällaisena. Teidän on tehtävä jotakin.

— No kertokaapa nyt sitten mistä se oikein kiikastaa? Kane tiedusteli hieman kärsimättömänä.

— Siitä se kiikastaa, että se on loppu nyt, sinisalo soikoon. Olemme eläneet jonkinlaisessa pakkoavioliitossa, tai ehkä paremminkin sanoen avoliitossa, jossa kumpikin puoli elää omaa elämänsä ja tekee mitä parhaaksi katsoo, se toinen varsinkin. Tällainen tilanne tekee minut suorastaan euroottiseksi, lenin paratkoon!

— Se on siis vähän ninku hepsankeikka se toinen, Kane päätteli.

— No on varmasti, stalinauta. Välillä se on muka mielin kielin, mutta heti kun selkensä kääntää, se vilkuilee muualle ja vehtaa vieraitten kanssa.

— Kutvehtiiko se?

— Jo vain se kutvehtii! Jatkuvasti. Kulkee Moskovat ja Kremli, ja takaisin tullessaan nauraa turskahtelee itekseen. Ei se puhu mitään siellä on tehty, niskojaan vain nakkelee, mutta arvaahan sen. Hävyttömiä vielä kirjoittelivat sieltä perään. Minulle, ilaski-

vi vieköön! Pitävät pelkkänä ai-sankannattajana. Voi hrushtshevin hrushtshevi!

— Ei taida sensuaalihommat oikein onnistua kotona? Kane kysäisi punastuen.

— Mitä sitä tyhjä. Kyllä se on yhtä dubcekkia, jos jotakin yrittää. Se vaan puhuu fraaseja ja opponeeraa. Ihan illettää, hyi hua!

— Vaan eikö sitä millään voisi vielä yrittää yhdessä? Jos vaikka semmoisen neuvojan puheille menisitte?

— Haista holkeri! Tässä ei neuvojat enää auta. Se on tästä poikki ja tuohon jengat, rosessi päälle vaan. Minä tahdon todisteita, että voi viedä jutun toverituomioistuimeen. Ja te saatte hankkia ne, pinochet periköön!

— No ei kai tässä sitten muukaan auta, Kane taipui. Minä hommaan ne todisteet ja te pää-

sette eroon pahasta partnerista. Käypikö ensi viikon perjantaihin mennessä?

— Käypihän se, käypihän se, herra Saarinen myönteli jo lauh-tuneena.

Niin Kitisen Kane alkoi kerätä aineistoa herra Saarisen ero-oikeudenkäyntiä varten. Jo muutamassa päivässä hänelle paljastui tilanteen koko karmeus. Ensimmäisenä päivänä hän tapasi Saarikan rysän päältä eduskunnassa kutvehtimassa Saarista vastaan. Seuraavana päivänä tuo onneton vehtasi kokoomuslaisten kanssa. Viikon päästä hän matkusti Moskovaan, eikä salapoliitikko hirvinnyt edes raportoida, mitä siellä tapahtui. Ja kun Kane luurasi Saarisen makuuhuoneen ikkunan alla iltana muutamana, hän huomasi järkytyksekseen, että dubcekiksi meni koko homma tosiaan. Vaikka mies kuinka yritti, toinen vain opponeerasi ja lateli fraaseja, kunnes herra Saarisen poistui tupisten olohuoneen sohvalle nukkumaan.

Syytekirjelmän laatiminen oli näiden kokemusten jälkeen helppo tehtävä. Ei tarvinnut muuta kuin kirjata vehtaukset, hepsankeikkuus, kutvehtimiset ja opponeeraukset. Ero tuli että paukahi heti, kun Kanen raportin lukemisesta järkyttynyt tuomari tokeni puhumaan.

Herra Saarinen tuli oikeudenkäynnin jälkeen puristamaan lämpimästi Kanen kättä.

— Kiitosta vain, teitte hyvää työtä, tästä minä kerron vielä tovereillenikin, carter soikoon!

Herra Saarinen poistui hyräillen takavasemmalle ja Kane lähti tyytyväisenä konttoriinsa odottelemaan uusia asiakkaita.